

מעתה [שמתו בעליו או נתכפרו באחר] לעולה. והרי אין צורך בעקירת שם אשם ממנו כיון שבסתם הוא עומד כבר להקרב כקרבן עולה לקיץ המזבח.

ומשנין: גזירה גזרו חכמים שלא יהיה כשר להקרבה **לאחר כפרה** [דהיינו, כשהתכפרו באשם אחר], עד שינותק וימסר לרעיה, **אטו** בגלל החשש שמא יבוא בעליו של קרבן אשם לכלל טעות ויהיה סבור שאפשר לשנותו לקרבן עולה עוד לפני **כפרה**.

ובאותה שעה הקרבן עומד אך ורק לאשם ואי אפשר לשנותו לעולה.

וטעות זו היא רק כשעדיין לא ניתק האשם לרעיה, כי אנשים חושבים שמן הסתם עדיין הוא קרבן אשם [שאינם יודעים שמתו בעליו או נתכפרו באחר, או שאינם יודעים שבכך נעקר ממנו שם אשם] ויבואו לומר שמותר לשנות קרבן אשם לפני כפרה ולעשותו קרבן עולה.

אבל משניתק לרעיה לא יבואו לטעות, כי יווכחו שרק מחמת שנעקר שם אשם ממנו [שהרי ניתק לרעיה], הוא עומד לעולה [בדמי פדיונו].

ומוכיחה הגמרא כי כך היא הגזירה:

ומנא תימרא, מנין לנו לומר שכך גזרו?

דתנן: אשם שמתו בעליו או שנתכפרו בעליו בקרבן אשם אחר — ירעה הקרבן עד שיפתאב, שיפול בו מום, ויפדה, ויפלו דמיו לנדבה, לעולה לקיץ המזבח.

[רש"י [בד"ה אשם] מסביר שיפלו דמיו ל"נדבה", משמעותו שינתנו הדמים בתוך

וכל זמן שהוא תמים אי אפשר לפדותו, ולכן ממתינים לו עד שיפול בו מום, ואז פודים אותו ומביאים בדמיו עולות.

אמר רב הונא אמר רב: קרבן אשם שמתו בעליו או נתכפרו באשם אחר, שכבר ניתק לרעיה. והיינו, שנמסר לרועים שיחזיקו אותו עד שיסתאב [שיפול בו מום] ויהיה ראוי לפדיון, ויביאו בדמיו עולות לקיץ המזבח.

הרי למרות שעדיין לא נפל בו מום, אלא רק בעליו ניתק אותו ממנו, בכך שמסרו אותו לרעיה כדי שיסתאב [יפול בו מום] —

אם אירע ושהטו פתם — הרי הוא כשר להקרבה לעולה לקיץ המזבח!

על אף ששחטו סתם ולא עקרו בשעת שחיטה לשם עולה.

ונמצא, שאפילו בלי עקירת שם אשם ממנו [שב"ניתוק" כשלעצמו אין עקירה], הוא כשר להקרב לעולה, משום שהוא כבר עומד לכך.

ומדייקת הגמרא: **אלמא, קסבר רב הונא אמר רב, שקרבן שהשתנה מעמדו, כמו קרבן אשם שמתו בעליו או נתכפרו באחר ועומד עתה להיות קרבן עולה — לא בעי עקירה של שמו הקודם כדי שיהיה כשר להקרבה בתורת שם הקרבן החדש, היות ובסתם הוא כבר עומד לכך.**

ומקשינן: **אי הכי**, שאינו צריך עקירה, מדוע אמר רב שהוא כשר רק כאשר "ניתק לרעיה"?

והרי **כי לא ניתק לרעיה — נמי הוא עומד**